

който достигнѣ императорското достойнство, извѣстенъ овреме за неговото намѣрѣніе, испрати на-срѣща му зетя си Льва и други ѣще военачалници съ сичкыѣ военны силы, които можѣ да събере.

Двѣтъ войски са ударятъ въ полѣнитѣ Пегійскы, въ малко едно растояніе отъ столнината. Побѣдата най-напредъ са виждаше сумнителна, но единъ отъ римскыѣ генерали като зель да бѣга, тя са объеви пакъ за Българыѣ (922). Тогазъ Левъ съ нѣкой отъ другарыѣ прибѣгвѣ да са скрый въ една ближна крѣпость, а по многото офицеры и солдаты кое са избихъ, кое са поробихъ, кое са издавихъ като тичахъ да са качжтъ на флотата, която не бѣше далечъ въ водыѣ отъ бойното поле. Съ послѣдныѣ тѣзи былъ Адмиралъ Алексій и много други офицеры отъ флотата.

Българыѣ, като одържѣхъ славна побѣда, неможахъ да си отзематъ съ туй, но запусѣвахъ и страната, отдѣто минавахъ, като обѣрихъ на пепель императорскыя палатъ въ пегійската поляна, и зехъ въ обсада Одринъ. Тогазъ Левъ, нареченъ *морлеонъ* (лудый Левъ) по причина на неговата луда смѣлость, добръ забраняше града, и нѣколко пѣти излѣзи срѣщу неприятелыѣ, отъ които и голѣмо число погуби; но отъ една страна гладостъта на обсадѣныѣ отъ друга пакъ силата на българското оръжіе направиха градъѣ да са предаде (923).

§. 26. Послѣдныѣ години на Симеоновото царуванѣе.

Симеонъ насърченъ отъ толкози честиты успѣхы починъ да прави голѣмы приготовления прѣзъ лѣтото на сѣщата година (923), съ твърдо намѣрѣніе ужъ да привземе и Цариградъ, за дѣто и потегли съ силна войска едвѣмъ по м. Септемврія. Въ пѣти си, като минъ прѣзъ Македонія и Тракія, той тури